

Slavná Hvězda

Jacqueline Wilsonová

Slavná
Hvězda

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 1994 by Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 1994 by Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Bed and Breakfast Star*

(First published in Great Britain by Doubleday,

a division of Transworld Publishers Ltd 1994)

přeložila © 2001, 2015 Daniela Feltová

Redakce textu: Ilona Staňková

Jazyková korektura: Martina Školníková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-361-7

*Francesu Stokesovi
(Froggy svým přátelům)*

Víte, jak mi teď všichni říkají? *Socka*. I děti na hřišti na mě takhle pokřikují. A učitelky mi tak říkají taky. Ne sice do očí, to ne. Ale já je dobře slyšela. „Ach, ano, Elsa. To je ten sociální případ. Její rodinu vystěhovali do hotelu.“ Zní to skoro, jako bych měla místo šatů hotelovou peřinu, místo vlasů kornfleksy, volská oka místo očí a úsměv ze slaniny, co v hotelech s polopenzí servírují k snídani.

Jenomže takhle vůbec nevypadám. Aspoň doufám! Jsem Elsa.

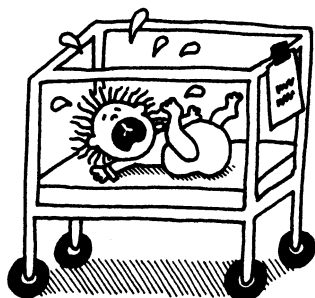
Líbí se vám moje jméno? To bych vám teda radila, protože jinak by se Elsa mohla pěkně naštvat. To je vtip, chápete? Sama jsem ho vymyslela. Baví mě dělat legraci. Jenomže lidi se na to někdy tváří dost kysele.

Vsadím se, že žádnou jinou Elsu neznáte. Jenom tu lvici, co o ní byla knížka a film, ale to už je strašně dávno. Ten film občas dávají v televizi, tak jste ho možná viděli. Po téhle lvici mě pojmenovala moje maminka. Byla jsem hrozně mrňavé mimino, menší než všechna ostatní mimina v porodnici, ale narodila jsem se s hroznou spoustou vlasů. Fakticky. Většina mimin je skoro plešatá, ale já měla takové dlouhé střapaté vlasy a máma mi je česala nahoru, takže mi stály kolem hlavy jako lví hříva. A nejen že jsem vypadala jako lvice, já tak i řvala. Možná jsem měla ze všech mimin v porodnici nejmenší plíce, ale určitě jsem měla nejsilnější hlas. Vřeštěla jsem celé dny a noci, až ze mě byly všechny sestřičky k smrti utahané, a to nemluvím o mamce. Říká vždycky, že mě radši měla nechat vřeštět v porodnici a tiše se odtamtud vytratit. To říká

samozřejmě z legrace. Její legrace ale není moc k smíchu – na rozdíl od té mojí.

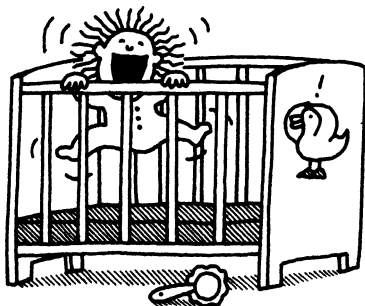
Takhle vypadala moje úplně první POSTEL.

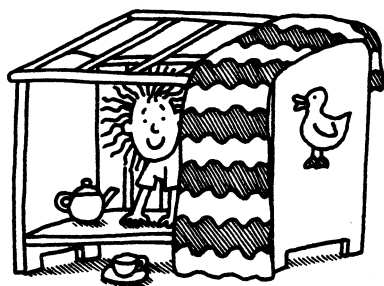
Nevypadá moc pohodlně, co? Vůbec se nedivím, že jsem tak vřeštěla.

A tohle je moje druhá POSTEL.

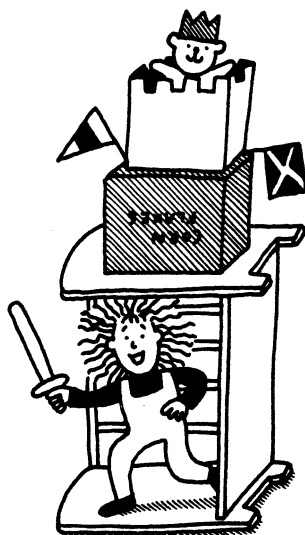
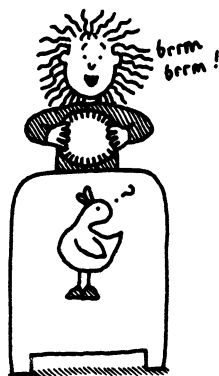
Hrála jsem si v ní na to, že jsem opravdická lvice ve lví kleci. A řvala jsem na celé kolo.

Tuhle starou postýlku pořád ještě máme. Spoustu ostatních věcí jsme poztráceli, ale dětskou postýlku vláčíme všude s sebou. Jednou jsem si z ní udělala domeček,

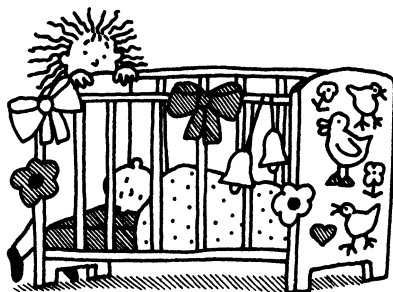

jindy zase auto,

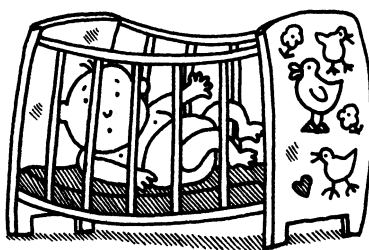
a jednou dokonce hrad.

Ale pak se narodila moje sestra Pippa a já přišla o dům, auto i hrad. Zato ona dostala postýlku. Důkladně jsem ji vydrbala a snažila jsem se ji vyzdobit, jak nejlíp jsem uměla, jenomže ona si toho nejspíš vůbec nevšimla.

Pippa daleko víc spala a mnohem míň řvala než já. Teď už dávno není mimino. Je jí skoro pět. O polovinu míň než mně. Ale přitom není o polovinu menší. Není zdaleka takový střízlík jako já. Jestli si na ni nedám pozor, brzy mě doroste.

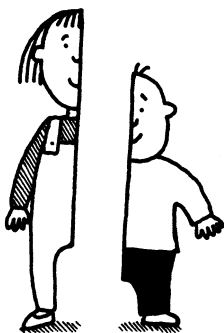
Mám také malého brášku Hanku. Já jsem malá a Pippa je velká, ale Hank je přímo obr.

Není jen dlouhý, je taky hrozně široký. Je zatím ještě batole, ale když si ho chcete pochovat, bez jeřábu to ne-

zvládnete, a když si ho posadíte na klín, máte pak rozdrčené kosti. Pokud se mu připlétete do cesty, když leze kolem vás, pak se vám může klidně stát, že vás převálcuje na placku.

Pippa a Hank nejsou mí vlastní sourozenci. Jenom napůl. To zní ale hloupě, co? Jako kdyby vypadali takhle:

Máme všichni stejnou mámu. Naši mámu. Ale já mám jiného tátu.

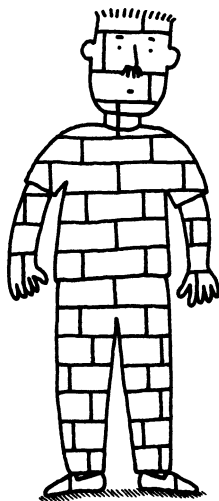
Můj táta se mnou a s mámou nikdy nebydlel. Někdy k nám chodil, to když jsem byla malá. Jednou mě vzal do zoologické na opravdické lvy. Živě si to pamatuju, i když mamka říká, že mi byly teprve dva roky. Moc se mi líbilo koukat se na lvy. Táta mě zvedl, abych na ně dobře viděla. Řvali na mě a já zase řvala na ně. Teď si říkám, že jsem možná řvala moc dlouho a moc nahlas. Táta se u nás od té doby neukázal.

Mamka říkala, že nám to nevadí. Bylo nám líp bez něj. Jen máma a já. To bylo prima. Ale pak se objevil Mack a máma se do něj zamilovala. Říkám mu Macek Facek. A víte proč? Každou chvíli mi říká: „Elso, chceš pár facek?“ To není vtip.

Děti by se fackovat neměly. Ve spoustě zemí je bití dětí proti zákonu, a když člověk nějakému dítěti jednu plácne, tak ho hned zavrou do vězení. V takové zemi bych chtěla žít. Mack tluče děti každou chvíli. Pippu jen tak malinko, spíš ji trochu poplácá po zadečku. A na Hanka je hodný, protože ani Mack nebije mimina. Ale mě bije s oblibou. Totiž, *pokaždé* mi nenařeže, to zas ne. Ale napřahuje na mě ruku, jako kdyby se k tomu chystal. Nebo na mě koutkem úst zasyčí: „Ty už si zase říkáš o vejprask, vid', Elso?“

Ale řekněte sami, co je to za hloupou otázku? Skoro to vypadá, jako kdybych k němu vždycky přišla a prosila ho: „Strejdo Macku, mohla bych od tebe dostat pořádněj vejprask?“

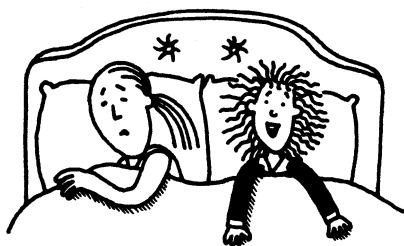
Mamka se mě někdy zastává. Ale někdy říká, že si o to koleduju. Tvrdí, že jsem na Macka drzá. Ale není to pravda. Jenom si z něj občas dělám legraci, to je všechno. On to navíc nikdy nechápe. Protože je natvrdlý. Co, natvrdlý – úplně tvrdý. Jak cihlová zeď.

Nevím, proč si ho máma musela brát. A hádejte, kdo jim byl na svatbě za družičku? Mamka chtěla, abych měla parádní družičkovské šatičky, ale vypadala jsem v nich jako strašidlo. Vlasy mi trčely na všechny strany jako lví hříva. Mám tak hubené nohy, že se mi na nich punčocháče vždycky nakrčí a nějakým záhadným způsobem se mi na nich vždycky nadělají špinavé fleky, a boty mám pokaždé na špičkách okopané, i když jsou úplně nové. Všechny šaty pro družičky, které prodávaly, byly světle růžové nebo světle modré nebo světle broskvové nebo světle fialové. Máma vzdychla a řekla, že bych je měla zmazané ještě dřív, než by řekla „ano“.

A tak jsme šaty zamítly a máma mi oblékla takové malé černé sametové sáčko a kostkovanou skotskou sukni, protože Mack je Skot. Na saku jsem měla přišpendlený skotský vřes pro štěstí. Měla jsem pocit, že to štěstí budu nutně potřebovat.

Mack se k nám po svatbě nastěhoval. Když jsem vyrostla a moje dětská postýlka mi už byla malá, spala jsem s mamkou ve velké posteli, a to bylo prima, protože jsem si měla s kým povídat a ke komu se tulit.

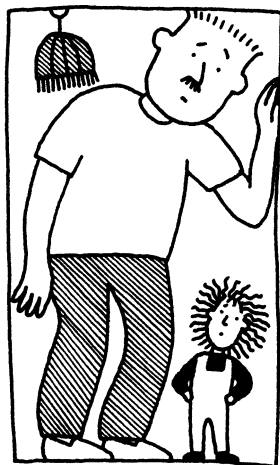

To byla moje třetí POSTEL.

Jenomže pak jsem ji musela uvolnit pro Macka a dostala jsem skládací lehátko. POSTEL číslo čtyři. Ze začátku jsem z něj spadla pokaždé, když jsem se otočila. Ale jinak jsem byla celkem spokojená. Hrála jsem si na to, že jsem pod stanem.

Jenomže náš byt byl příliš malý, než aby se v něm dalo hrát na stanování. Bylo tam dost těsno a Mack zabíral moc velký prostor.

A pro miminko už tam vůbec nebylo místo. (To měla být Pippa. Tenkrát ještě nebyla na světě. Bylo to jen takové malinké písle v mámině břiše.) Mára podala žádost o větší byt, ale na tom úřadě měli už tak dlouhý seznam čekatelů, že to vypadalo, že bychom museli čekat na věky věků.

Potom Mackovi jeden z jeho známých nabídl práci ve Skotsku, tak se vrátil do Skotska a my jsme musely jet s ním. Měli jsme bydlet u Mackovy mámy. Bála jsem se. Myslela jsem, že bude jako Mack.

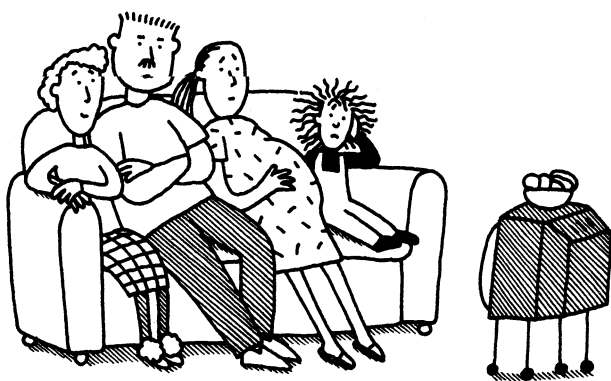
Ale nebyla velká, byla docela malá. Nebila mě, ale stejně byla hrozně přísná. V jejím domě jsem nesměla skoro nic dělat. Dokonce jsem si ani nemohla pořádně hrát. Nedovolila mi vyndat si všechny hračky najednou. Říkala, že si můžu hrát jen s jednou a pak ji musím uklidit a vzít si jinou.

Tak jsem si začala hrát s jejími věcmi. Některé byly opravdu moc hezké – různé ozdůbky, fotoalba a hrací skříňky. Vůbec nic jsem jí nerozbila, ale stejně se na mě zlobila.

„Co si to dovoluješ, hrabat se mi ve věcech? Alou k televizi a hezky se koukej jako hodná holčička.“

To bylo jediné, co se mohlo v jejím domě dělat. Koukat na televizi. Koukali jsme na ni v jednom kuse.

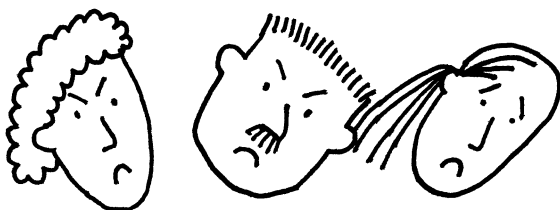
Moje skotská jakoby babička byla jinak docela prima. Když jsme se koukali na televizi, nabídla každému bonbon. Říkala jim cukrátka.

„Chceš cukrátko, myško?“ zeptala se mě.

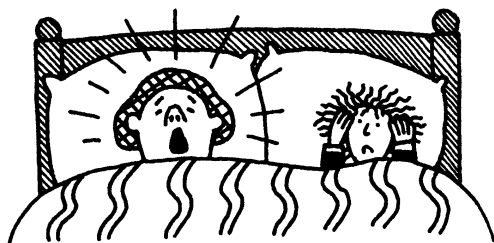
A já jsem začala pískat a hryzat do bonbonu jako myš a ona se smála a říkala, že když chci, tak umím být ohromně vtípná. V neděli jsme mívali speciální cukrátko, doma dělaný fondán, kterému říkala kostičky. Ach, ty kostičky. Ňam Ňam Ňam.

Mohla bych je jíst celý den. Jinak jsem toho u jakoby babičky moc nesnědla. Říkala, že jsem chudák malá hubená a že potřebuju trochu vykrmit, ale přitom mě krmlila kaší s haší. Haši nesnáším, protože mi připadá, že už to někdo předžvejkal, a ze žmolků v bramborové kaši se mi zvedá žaludek. Tak jsem moc nejedla a ona se na mě zlobila a máma se na mě zlobila a Mack se na mě zlobil. Byli ze mě celí nakřivo.

Ale nejhorší ze všeho byla postel. POSTEL číslo pět. Až na to, že to nebyla moje postel. Patřila mojí jakoby babičce. Musela jsem spát s ní. V její ložnici na moje skládací lehátko nebylo místo a ona říkala, že v jejím obýváku bych jí dělala s lehátkem nepořádek. Snažila se mě vždycky zahrnat co nejdřív do postele, abych jí nemohla dělat nepořádek vůbec nikde. Jenomže když si šla lehnout, byla jsem většinou ještě vzhůru. Vždycky jsem tajně vykukovala z postele, když si svlékala korzet.

Bez korzetu už tak malá nebyla. Zabrala dost velký kus postele, když si tam lehla. Někdy jsem se musela držet zuby nehty okraje, abych si zachránila holý život. A ještě něco. Hrozně chrápala.

Měli jsme si ve Skotsku sehnat svůj vlastní byt, ale nikdy se nám to nepodařilo. Pak se narodila moje sestra Pippa a Mack se pohádal se svým kolegou a přišel o práci. Maminka se začala trápit. S mojí jakoby babičkou moc nevycházela, a když se narodila Pippa, tak to bylo ještě horší.

Tak jsme se zase přestěhovali do Anglie a byli jsme bezdomovci. Maminka se trápila ještě víc. Bála se, že nás šoupnou do hotelu. Říkala, že by to nikdy nepřežila. (Tehdy toho ještě moc o životě nevěděla. To se nemusí přežít, to si člověk může užít.)

Ale tenkrát nás ještě nedali do hotelu. Nabídli nám byt na jednom velkém sídlišti. Byla to pěkně špinavá díra, ale Mack říkal, že ho dá do kupy a že z něj bude úplný palác. Tak jsme se tam nastěhovali. Vypadalo to tam dost otřesně, jestli vás to zajímá. Na stěnách byla zelená plíseň a v kuchyni lezli hnusní brouci. Mack zkoušel zdi přemalovat, ale moc to nepomáhalo. Mamka z toho měla deprese a Mack byl v jednom kuse naštvaný. Pippa byla kvůli té plísní každou chvíli nemocná a pořád kašlala a smrkala.

Mně tam bylo celkem fajn. Moje skládací lehátko se jednou provždy rozpadlo, tak jsem dostala novou postel.

POSTEL číslo šest. Měla péra a byla to nejlepší trampolína na světě.

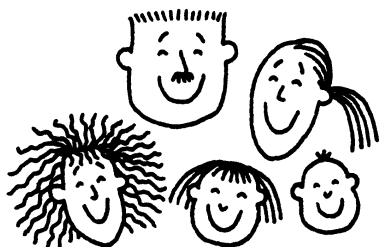

V tom domě jsem si užila spoustu legrace.
Nechtělo se mi odejít.

Ale Mack sehnal novou práci a začal vydělávat spoustu peněz a řekl mámě, že jí koupí její vlastní opravdický dům, a mamka z toho byla na větvi.

Když jsme se tam nastěhovali, bylo to vážně super. Ten dům se mi strašně moc líbil. Nebyl vlhký, byl teplý a útulný, a když jsme s Pippou ráno vstaly, mohly jsme běžat po domě jen v pyžamu, a vůbec jsme nenastydly. Pippa přestala být nudné mimino a začala si pořádně hrát. Spala se mnou na mojí nové posteli, ale mně to nevadilo, protože se jí líbily moje příběhy a smála se mým vtipům. Hihňaly jsme se dlouho do noci, kdy už jsme měly dávno spát, ale maminka se na nás moc nezlobila a Mack nás vůbec nebil. Narodil se nám Hank a byli jsme všichni šťastní.

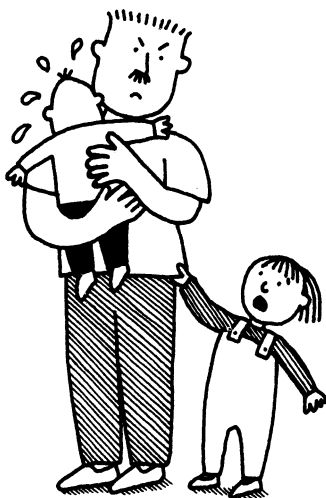
Ale nežili jsme šťastně až dodnes, tak jako to bývá v pohádkách.

Mack zase přišel o práci. Dostal jinou, ale ta nebyla zdaleka tak dobře placená. A pak přišel i o ni. A nemohl sehnat novou. Máma pracovala v supermarketu a Mack se staral o Pippu a o Hanka. (Já se o sebe dokážu postarat sama.)

Ale za peníze, co mamka vydělala, se všechny ty účty nedaly zaplatit. Nestačily na ten krásný nový dům. Tak přišli nějací lidé a skoro všechno nám sebrali. Museli jsme se z našeho nového domu vystěhovat. Brečela jsem. I Pippa a Hank brečeli. Maminka taky plakala. Mack nebrečel, ale vypadal, že má na krajíčku.

Mysleli jsme si, že se budeme moct vrátit do toho plesnivého bytu, jenomže mezitím tam už dali jinou rodinu. Nebylo tam pro nás místo.

A hádejte, kde jsme skončili? V laciném hotelu.

Nastěhovali jsme se do hotelu Royal. Zní to dost nóbl, že? Royal znamená „královský“. Když jsme byli ještě na konci ulice a poprvé se na něj podívali, připadalo mi, že vypadá docela královsky. Začala jsem se hrozně těšit. Nikdy v životě jsem ještě ve velkém nóbl hotelu nebyla. Možná tam každý budeme mít svůj vlastní pokoj se satelitní televizí, postel nám bude stlát pokojská a snídani nám budou servírovat na stříbrných podnosech jako nějaké královské rodině.

